

# Daniels bok – nummer hundre og én

## *Paktens Budbringer: Fra renselse til utryddelse*

Jeff Pippenger

2024-02-29

Uken da Kristus stadfestet pakten, representerte perioden fra hans dåp til den tid da Kristus i den himmelske helligdom reiste seg ved steiningen av Stefanus.

Men han, full av Den Hellige Ånd, festet blikket mot himmelen og så Guds herlighet og Jesus stå ved Guds høyre hånd. Og han sa: Se, jeg ser himlene åpnet og Menneskesønnen stå ved Guds høyre hånd. Da ropte de med høy røst, holdt seg for ørene og stormet alle som én inn på ham. Og de drev ham ut av byen og steinet ham; og vitnene la klærne sine ned ved føttene til en ung mann ved navn Saulus. Og de steinet Stefanus, mens han påkalte Gud og sa: Herre Jesus, ta imot min ånd. Så falt han på kne og ropte med høy røst: Herre, tilregn dem ikke denne synd. Og da han hadde sagt dette, sovnet han inn. Apostlenes gjerninger 7:55–60.

Da Stefan ble steinet og Mikael reiste seg, gikk evangeliet til hedningene, for inntil da var evangeliet begrenset til jødene.

«Så sa engelen: ‘Han skal stadfeste pakten med de mange i én uke [sju år].’ I sju år etter at Frelseren begynte sin tjeneste, skulle evangeliet forkynnes særlig for jødene; i tre og et halvt år av Kristus selv, og deretter av apostlene. ‘Midt i uken skal han gjøre slutt på slaktoffer og grødeoffer.’ Daniel 9:27. Våren i år 31 e.Kr. ble Kristus, det sanne offer, ofret på Golgata. Da revnet forhenget i templet i to, noe som viste at offersystemets hellighet og betydning var opphørt. Tiden var kommet da det jordiske slaktoffer og grødeoffer skulle opphøre.»

«Den ene uken—sju år—endte i år 34 e.Kr. Da beseglet jødene endelig sin forkastelse av evangeliet ved steiningen av Stefanus; disiplene, som ble spredt omkring ved forfølgelsen, ‘drog omkring og forkynte ordet overalt’ (Apg 8,4); og kort tid etter ble Saul, forfølgeren, omvendt og ble Paulus, hedningenes apostel.» Slektenes håp, 233.

I året 34 tok den hellige uken (to tusen fem hundre og tjue dager) slutt, og det gamle Israel ble skilt fra Gud; deres nådetid var fullt og helt avsluttet. På dette tidspunkt var gjengjeldelsen over det gamle Israel for forkastelsen av pakten og for korsfestelsen av Guds Sønn underlagt Guds utøvende dom. I sin langmodige barmhjertighet utsatte Gud Jerusalems ødeleggelse inntil beleiringen og ødeleggelsen i år 66 e.Kr. og frem til år 70 e.Kr.

Versene i Daniels niende kapittel, som identifiserte den uken da Kristus stadfestet pakten, identifiserer også at det hedenske Roma (fyrsten som skal komme) ville ødelegge byen og helligdommen; men Gud lot i sin langmodige barmhjertighet Israels barn i gammel tid få tid til å høre evangeliet og treffe en beslutning, slik deres fedre hadde gjort i løpet av den syvårige perioden da Kristus og disiplene virket iblant dem.

«I nærmere førti år etter at Jerusalems undergang var blitt forkynt av Kristus selv, utsatte Herren sine dommer over byen og folket. Underfull var Guds langmodighet mot dem som

forkastet Hans evangelium og myrdet Hans Sønn. Lignelsen om det ufruktbare treet fremstilte Guds handlemåte med den jødiske nasjon. Befalingen var gått ut: «Hogg det ned! Hvorfor skal det få suge jorden?» (Luk 13,7), men den guddommelige barmhjertighet hadde spart det ennå en liten stund. Det var fremdeles mange blant jødene som var uvitende om Kristi karakter og gjerning. Og barna hadde ikke hatt de anledninger eller mottatt det lys som deres foreldre hadde foraktet. Ved apostlenes og deres medarbeideres forkynnelse ville Gud la lys skinne for dem; de skulle få se hvordan profetien var blitt oppfylt, ikke bare i Kristi fødsel og liv, men i Hans død og oppstandelse. Barna ble ikke fordømt for foreldrenes synder; men da barna, med kunnskap om alt det lys som var gitt deres foreldre, forkastet det ytterligere lys som var gitt dem selv, ble de delaktige i foreldrenes synder og fylte deres misgjerningers mål.»

«Guds langmodighet overfor Jerusalem bekreftet bare jødene i deres gjenstridige ubotferdighet. I sitt hat og sin grusomhet mot Jesu disipler forkastet de det siste tilbud om barmhjertighet. Da trakk Gud sin beskyttelse tilbake fra dem og fjernet sin tilbakeholdende makt fra Satan og hans engler, og nasjonen ble overlatt til den kontroll som den lederen hun hadde valgt, utøvde. Hennes barn hadde foraktet Kristi nåde, som ville ha satt dem i stand til å underkue sine onde tilbøyeligheter, og nå ble disse deres erobrere. Satan oppildnet sjelens voldsomste og mest fornedrede lidenskaper. Menneskene resonnererte ikke; de var hinsides all fornuft — styrt av innskyttelse og blindt raseri. De ble sataniske i sin grusomhet. I familien og i nasjonen, blant de høyeste så vel som de laveste klasser, var det mistanke, misunnelse, hat, strid, opprør, mord. Det fantes ingen trygghet noe sted. Venner og slektninger forrådte hverandre. Foreldre drepte sine barn, og barn sine foreldre. Folkets ledere hadde ingen makt til å styre seg selv. Ubeherskede lidenskaper gjorde dem til tyranner. Jødene hadde godtatt falskt vitnesbyrd for å dømme Guds uskyldige Sønn. Nå gjorde falske anklager deres eget liv usikkert. Ved sine handlinger hadde de lenge sagt: 'La Israels Hellige vike bort fra oss.' Jesaja 30:11. Nå ble deres ønske oppfylt. Frykten for Gud forstyrret dem ikke lenger. Satan sto i spissen for nasjonen, og de høyeste sivile og religiøse myndigheter var under hans herredømme.» The Great Controversy, 27, 28.

Som Paktens Sendebud handlet Kristus først utelukkende med jødene. I år 34, ved steiningen av Stefanus, gikk evangeliet deretter til hedningene, og tiden for Guds utøvende dom var kommet, skjønt Gud i sin barmhjertighet utsatte dette tidspunktet i omkring førti år.

Som Paktens Sendebud, til oppfyllelse av Malakias, kapittel tre, renset Kristus tempelet to ganger. Dette gjorde Han i en tidsperiode som på en særlig måte var satt til side for paktsfolket som da ble forbigått og skilt, og også for dem som da skulle bli det nye utvalgte folket. Da denne tidsperioden var avsluttet, begynte tiden for Guds utøvende dom. Johannes Døperen var det sendebud som beredte veien for Kristi verk med å oppreise et nytt utvalgt folk som Han ville inngå pakt med.

De to tempelrenselsene var anskuelsesundervisning som identifiserte Kristi verk med å rense sjelens tempel. Når paktens budbærer plutselig kommer i Malaki kapittel tre, renser og lutrer Han også Levis sønner, med det formål å frembringe et offer, som i fordums dager.

Men hvem kan utholde hans kommes dag? og hvem kan bli stående når han åpenbarer seg? For han er lik en smelters ild og lik vaskernes såpe. Og han skal sitte som en som smelter og renser

sølv; og han skal rense Levis sønner og lutre dem som gull og sølv, så de kan bære fram for Herren et offer i rettferdighet. Da skal Judas og Jerusalems offer være til behag for Herren, som i gamle dager og som i fordums år. Malaki 3:2–3.

Malaki kapittel tre, og de to tempelrenselsene representerer en fullkommengjørelse av Levi-sønnes tro, som fullbyrdes av Paktens Budbærer. Fullkommengjørelsen av Levi-sønnes tro er fremstilt ved renselsen av gullet.

«Hos alle som har noen innflytelse i sanatoriet, må det være en tilpasning til Guds vilje, en ydmykelse av selvet, en åpning av hjertet for den dyrebare innflytelsen fra Kristi Ånd. Gullet prøvd i ilden representerer kjærlighet og tro. Mange er nesten blottet for kjærlighet. Selvtillit gjør deres øyne blinde for deres store behov. Det er en avgjort nødvendighet med en daglig omvendelse til Gud, en ny, dyp og daglig erfaring i det religiøse liv.» Testimonies, bind 4, 558.

Malaki kapittel tre, og de to tempelrenselsene representerer en fullkommengjøring av forståelsen av kunnskapens økning innen de vise, som er Levis sønner, og dette fullbyrdes av Paktens Budbærer. Fullkommengjøringen av Levis sønner er framstilt ved renselsen av sølvet.

Herrens ord er rene ord, som sølv lutret i en smelteovn i jorden, renses sju ganger. Salme 12:6.

Paktens budbærer skulle rense Levis sønner som sølv og gull. Guds Ord er det som renser, for å bli renses er å bli rettferdiggjort og helliggjort.

Hellige dem i din sannhet; ditt ord er sannhet. Johannes 17:17.

Johannes Døperen var budbæreren som beredte veien for Paktens Budbærer i den første oppfyllelsen av Malaki kapittel tre, og hans budskap i den forbindelse var firfoldig av natur. Hans gjerning innbefattet identifikasjonen av det renselsesverk som skulle fullføres av Paktens Budbærer, og at det fullførte renselsesverket ble framstilt som en handling der en treskeplass ble feid. Han påviste at det tidligere utvalgte folk da var i ferd med å bli forbigått. Han framholdt også det laodikeiske budskap for Guds folk og viste dem således deres synder og deres fedres synder. Han satte alle disse realiteter inn i sammenhengen med den «kommende vrede». Den gjerning som ble utført av budbæreren som beredte veien, representerte et verk utført av en som aldri hadde mottatt utdanning i utdannelsessystemet til det folk som var i ferd med å bli forbigått.

«I døperen Johannes reiste Herren opp for seg selv en budbærer til å berede Herrens vei. Han skulle bære fram for verden et urokkelig vitnesbyrd idet han irettesatte og fordømte synd. Lukas sier i kunngjøringen av hans oppdrag og gjerning: ‘Og han skal gå framfor Ham i Elias’ ånd og kraft, for å vende fedrenes hjerter til barna, og de ulydige til de rettferdiges visdom, for å gjøre i stand et folk som er beredt for Herren’ (Luk 1:17).»

«Mange av fariseerne og saddukeerne kom til Johannes’ dåp, og da han talte til dem, sa han: «Ormevengels, hvem har advart dere om å flykte fra den kommende vrede? Bær derfor frukt som er omvendelsen verdig; og tro ikke at dere kan si ved dere selv: Vi har Abraham til far; for jeg sier dere at Gud av disse steiner kan oppreise barn for Abraham. Og allerede nå ligger øksen ved roten av trærne; derfor blir hvert tre som ikke bærer god frukt, hogd ned og kastet på

ilden. Jeg døper dere med vann til omvendelse; men Han som kommer etter meg, er mektigere enn jeg, og jeg er ikke verdig til å bære Hans sko; Han skal døpe dere med Den Hellige Ånd og ild. Hans kasteskovl er i Hans hånd, og Han skal rense treskeplassen sin grundig og samle hveten sin i låven; men agnene skal Han brenne opp med uslukkelig ild» (Matteus 3:7–12).

«Johannes’ røst ble løftet opp som en basun. Hans oppdrag var: ‘Forkynn mitt folk deres overtredelse og Jakobs hus deres synder’ (Jesaja 58:1). Han hadde ikke tilegnet seg noen menneskelig lærdom. Gud og naturen hadde vært hans lærere. Men det behøvdes en som kunne berede veien for Kristus, en som var frimodig nok til å la sin røst høres lik de gamle profeter og kalle den fordervende nasjon til omvendelse.» Selected Messages, bok 2, 147, 148.

William Miller var den andre budbæreren som beredte veien for Paktens Budbærer, og Millers person og gjerning var blitt forbildet ved Johannes Døperen.

«Tusener ble ledet til å ta imot sannheten som ble forkynt av William Miller, og Guds tjenere ble oppreist i Elias’ ånd og kraft for å forkynne budskapet. I likhet med Johannes, Jesu forløper, følte de som forkynte dette alvorlige budskapet seg tvunget til å legge øksen ved roten av treet og kalle mennesker til å bære frukter som er omvendelsen verdige.» Early Writings, 233.

De kverulerende jødene på Kristi tid var blitt ledet til å sette sin lit til et falskt budskap om Messias. «Messias» er det hebraiske ordet for det greske ordet «Kristus», som betyr «salvet».

Det ord som Gud sendte til Israels barn idet han forkynte fred ved Jesus Kristus – han er alles Herre – dette ord, sier jeg, kjenner dere, det som ble kunngjort over hele Judea og tok sin begynnelse fra Galilea etter den dåp som Johannes forkynte; hvordan Gud salvet Jesus fra Nasaret med Den Hellige Ånd og med kraft, han som gikk omkring og gjorde godt og helbredet alle dem som var underkuet av djevelen; for Gud var med ham. Apostlenes gjerninger 10:36–38.

Både «Messias» og «Kristus» betyr «den salvede». Kristus ble salvet ved sin dåp, så strengt tatt var Han ikke Messias eller Kristus før sin dåp. Hans dåp står i profetisk overensstemmelse med engelens nedstigning i Åpenbaringen kapittel ti, som steg ned den 11. august 1840, og den står også i overensstemmelse med den veldige engelens nedstigning i Åpenbaringen kapittel atten, som steg ned den 11. september 2001. De tre profetiske veimerkene identifiserer Den Hellige Ånds åpenbarelse i sildigregnet.

De ordkjeklende jødene holdt fast ved en villfarelse, et falskt profetisk budskap om at Messias ville opprette et bokstavelig jordisk rike hvor Israels nasjon skulle herske over verden. Det var et falskt budskap som lovet «fred og fremgang».

William Millers budskap hadde to hovedbestanddeler. Den første var anvendelsen av tidsprofetiene som identifiserte renselsen av helligdommen, og den andre var hans forkastelse av den katolske fortolkningen av det tusenårige millennium som protestantene var tilbøyelige til å tro på. Denne falske oppfatningen av millenniumet, forstått som tusen år med fred og framgang, hadde sin parallell i den falske oppfatningen av Messias’ rike som de ordstridige jødene holdt fast ved.

Disse to vitnene identifiserer et forfalsket budskap om senregnet som lover «fred og framgang» i den tredje og siste oppfyllelsen av historien om budbæreren som bereder veien for Paktens Budbærer til plutselig å komme til sitt tempel. Dette falske budskapet om senregnet blir identifisert som et budskap om «fred og sikkerhet», i kontrast til budskapet fra døperen Johannes, som forkynnte at «hvert tre som ikke bærer god frukt, blir hogd ned og kastet på ilden», når «den kommende vrede» kommer. Det ble også fremstilt ved Millers påvisning av at det ikke ville bli tusen år med fred, slik katolisismen lærer; for når Herren vender tilbake, vil han ødelegge jorden ved glansen av sitt komme.

Og dere som er trengt, skal få hvile sammen med oss når Herren Jesus blir åpenbart fra himmelen med sine mektige engler, i luende ild, idet han tar hevn over dem som ikke kjenner Gud, og over dem som ikke er lydige mot vår Herre Jesu Kristi evangelium. De skal bli straffet med evig fortapelse borte fra Herrens åsyn og fra hans makts herlighet. 2 Thessalonians 1:7–9.

De to første budbærerne som forberedte veien for at Paktens Budbærer skulle inngå pakt med et nytt utvalgt folk, viser at et falskt budskap om «fred og trygghet» som den sene regn, og som ble formulert i tredje generasjon av laodikeisk adventisme, er blitt utformet av Satan for å hindre laodikeisk adventisme i den fjerde generasjon i å erkjenne Islams rolle, slik den er fremstilt i det tredje ve.

I den renselsesprosess som fullbyrdes for dem som er framstilt ved Levis sønner, skulle han som kommer etter døperen Johannes, med skovlen som er i hans hånd, grundig feie og «rense» sin treskeplass. Dette verk fullbyrdes ved hans Ord.

«Han har kasteskovlen i sin hånd, og han skal rense sin treskeplass grundig og samle sin hveten i låven.» Matteus 3:12. Dette var en av renselsens tider. Ved sannhetens ord ble agnene skilt fra hveten. Fordi de var for forfengelige og selvrettferdige til å ta imot irettesettelse, for verdsliginnstilte til å godta et liv i ydmykhet, vendte mange seg bort fra Jesus. Mange gjør fremdeles det samme. Sjeler blir prøvet i dag, slik disse disiplene ble det i synagogen i Kapernaum. Når sannheten blir anvendt på hjertet, ser de at deres liv ikke er i samsvar med Guds vilje. De ser behovet for en fullstendig forandring i seg selv; men de er ikke villige til å ta opp det selvfornektende arbeidet. Derfor blir de vrede når deres synder blir avdekket. De går bort forarget, slik disiplene forlot Jesus, mens de mumlet: «Dette er harde ord; hvem kan høre dem?» Slektenes håp, 392.

Budskapet om sildigregnet er «striden» i Habakkuk kapittel to, og det er sannhetens ord som skiller agnene fra hveten. Denne adskillelsen er den renselse som fullbyrdes av paktens budbærer. I den millerittiske historien frembrakte budskapet i Daniel kapittel åtte, vers fjorten, en renselse da det først slo feil og førte til ventetiden i Habakkuk kapittel to og lignelsen om de ti jomfruer i Matteus kapittel tjuefem. Da budskapet om midnattsropet til sist ble oppfylt den 22. oktober 1844, frembrakte det en enda større renselse. Det var da paktens budbærer plutselig kom og begynte den endelige renselse og lutring. Bevegelsen som hadde gått gjennom de to første av tre renselser og utrensninger, sviktet i den tredje og ble sendt til Laodikeas ørken i 1863.

I Milleritt-bevegelsens historie ble protestantene først rensket ved sannhetens ord; deretter ble den første engelske bevegelse rensket ved ankomsten av det tredje prøvende budskap. Men de som hadde vært byggerne av det millerittiske tempel i løpet av de førtiseks årene fra 1798 til 1844, bestod ikke den tredje prøve, som kom den 22. oktober 1844, skjønt de fullkomment oppfylte lignelsen om de ti jomfruer.

«Mange som gikk ut for å møte Brudgommen under den første og den andre engelske budskap, forkastet det tredje, det siste prøvende budskap som skulle gis til verden, og en lignende holdning vil bli inntatt når det siste kall lyder.

«Hver enkelt detalj i denne lignelsen bør studeres nøye. Vi er framstilt enten ved de kloke eller ved de dårlige jomfruene.» Review and Herald, 31. oktober 1899.

Den profetiske historien som begynte ved den tredje engelens ankomst den 22. oktober 1844, var en fiasko, og den endte med opprøret i 1863. Innen 1850 nedskrev søster White følgende budskap.

«Herren gav meg et syn den 26. januar, som jeg vil fortelle. Jeg så at noen av Guds folk var sløve og sovende; de var bare halvt våkne og innså ikke den tid vi nå levde i; og at 'mannen' med 'skurekosten' var kommet inn, og at noen var i fare for å bli feid bort. Jeg bønnfalte Jesus om å frelse dem, om å spare dem litt lenger og la dem se sin fryktelige fare, så de kunne gjøre seg rede før det for alltid skulle være for sent. Engelen sa: 'Ødeleggelsen kommer som en mektig stormvind.' Jeg bønnfalte engelen om å ha medynk og frelse dem som elsket denne verden og hang ved sine eiendeler, og ikke var villige til å løsrive seg fra dem og ofre dem for å hjelpe budbærerne videre på deres vei for å føde de hungrige får, som holdt på å gå til grunne av mangel på åndelig føde.»

«Da jeg så stakkars sjeler dø av mangel på den nærværende sannhet, og noen som bekjente å tro sannheten, lot dem dø ved å holde tilbake de nødvendige midler til å føre Guds verk fremover, var synet altfor smertefullt, og jeg ba engelen om å ta det bort fra meg. Jeg så at når Guds sak krevde noe av deres eiendom, slik som den unge mannen som kom til Jesus, [Matteus 19:16–22.] gikk de bedrøvet bort; og at den overveldende svøpe snart ville fare frem og rive all deres eiendom bort, og da ville det være for sent å ofre jordiske goder og legge seg opp en skatt i himmelen.» Review and Herald, 1. april 1850.

I 1850 hadde mannen med skurebørsten allerede kommet. Den 22. oktober 1844 var Paktens Engel plutselig kommet til sitt tempel, og Han begynte arbeidet med å rense og lutre Levis sønner.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«I dag blir sjeler prøvd og testet, og mange går over den samme grunn som ble trådt av dem som forlot Kristus. Når de blir prøvd ved Ordet, forkaster de den guddommelige Lærer. Når de blir irettesatt fordi deres liv ikke er i samklang med sannhet og rettferdighet, vender de seg bort fra Frelseren; og deres beslutning blir, lik de forargede disiplenes, aldri omgjort. De vandrer ikke lenger med Kristus. Slik blir ordene oppfylt: 'Han har sin kasteskovel i hånden, og Han skal rense sin treskeplass til bunns og samle sin hvete i låven.'» Signs of the Times, 15. mai 1901.